

ISBN 978 90 00 38875 2

ISBN 978 90 00 38876 9 (e-book)

NUR 282

© 2024 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.sannerooseboom.com

www.annetschaap.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Sanne Rooseboom

Illustraties: Annet Schaap

Omslagontwerp: Petra Gerritsen, Spletters.nl

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Inhoud

Jippie! Een humeurig sprookje	7
Jippie! En de ridders van Hak	119
Jippie! En de Onderwaterpiraten	245

Jippie!

Een humeurig sprookje

Een prachtige dag

Op een koude dag, in een toch al koude lentemaand, werd prinses Super wakker met een rothumeur. Ze wilde het liefst iemand schoppen, gewoon een kleine oplawaai geven met haar koninklijke voet. Een moment geleden droomde ze nog van een warm bad en koekjes. Nu rilde ze onder haar dekbed. Aan haar voeteneind stond lakei Rolf, die met een grote glimlach naar haar staarde. 'Goedemorgen, prinses! Tijd om de dag te beginnen! Heb je weer zin in een heerlijke ochtend?' Rolf deed de luiken open waardoor de kille buitenlucht direct de koninklijke kamer binnen waaide.

‘Nee,’ zei Super met een diepe zucht terwijl ze haar voeten in twee veel te roze slofjes liet glijden. ‘Nee, nee, nee. Het is zo vreselijk koud nu ik wakker ben.’

De lakei lachte alsof Super iets heel grappigs had gezegd. ‘Kou is toch fantastisch, prinses. Die rillingen die je voelt tot in je botten, daardoor weet je dat je leeft!’ Hij hield een felgele jurk voor haar gezicht.

‘Ga weg,’ zei Super en ze dacht weer aan schoppen.

‘Kijk wat een prachtige jurk,’ zei Rolf alsof ze niks had gezegd. ‘Hij staat zo mooi bij je vlechten!’ Super had twee lange, blonde vlechten.

Verder had ze bruine ogen en een kleine neus die opkrulde wanneer ze lachte. Maar dat deed ze ’s ochtends nooit, want ’s ochtends was alles stom. Dus nu was het gewoon een neus. ‘Hmpff,’ zei ze en ze rolde met haar ogen. Dat kon ze erg goed, ze rolde dagelijks minstens zestien keer met haar ogen. Ze keek dan omhoog, sloot haar oogleden en zuchtte diep.

Ze slofte door de lange gang die van de slaapkamers naar de eetzaal leidde en keek, zoals elke ochtend, naar de schilderijen van haar voorouders aan de hoge kasteelwanden. Koning Heerlijk de Zesde, met een hoge kroon op en een enorme glimlach. Koningin Gelukzalig, die verliefd leek te kijken naar iedereen die langsliep. Hun zoon, koning Prachtig en zijn vrouw koningin Giechel, de opa en oma van prinses Super. Van haar zou ook ooit een schilderij aan de wand komen, later als ze koningin was van heel Jippie. Elke ochtend wanneer ze daaraan dacht, schudde ze even haar hoofd. Hoe kan ik nou koningin worden terwijl ik zo anders ben dan de rest? En wie wordt dan koning?

Al voordat ze bij de lange, houten trap kwam naar de eetkamer, hoorde ze haar moeder zingen. ‘Het wordt weer een prachtige dag, lalala.’ ‘Hmpff,’ zei Super nogmaals terwijl ze de trap afslofte. ‘Misschien wordt het wel een rottag!’

‘Rotdagen bestaan niet liefde,’ zei de koningin glimlachend. ‘Elke dag is prachtig op zijn eigen manier.’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ zei Super. ‘Ik moet straks naar juf Eugenia.’ ‘Les krijgen is heerlijk,’ zei de koningin. ‘Van kennis word je gelukkig.’

Super dacht aan juf Eugenia, die altijd heel dicht bij haar kwam staan en dan alle lesstof in haar oor rijmde. Ze rilde. ‘Ik niet.’

Toen ging ze aan tafel zitten. Ze roerde in haar thee en schepte roerei op haar bord. ‘Lekker, roerei,’ zei Super, want het was niet alsof ze alleen maar mopperde. Ze was dol op roerei en op zon, op lentebaadjes en op slagroomtaart. Maar het gebeurde niet vaak meer dat ze daar écht vrolijk van werd. Daarvoor was iedereen om haar heen simpelweg veels te vervelend.

‘Morgen is het weer zover! Vind je het ook zo spannend?’ vroeg de koningin.

Super moest even nadenken. ‘O ja,’ zei ze toen.

Elk jaar hielden de koning en koningin van Jippie een Ridderdag, waarbij veertien ridders in hun harnas op een pony werden gehesen om een stukje te rijden over een veld omringd door publiek. Als ze dan een andere ridder tegenkwamen, moesten ze die van zijn pony duwen, net zo lang totdat er nog maar één over was. De ridders waren altijd even oud als de prinses van het land (behalve als de prinses onder de vijf was, dan deden de ouders van de ridders mee). Dit jaar waren alle ridders dus tien. De winnende ridder kreeg een bos rozen en een gouden beeldje van een huppelende pony. Alles bij elkaar vond iedereen in Jippie dat behoorlijk spannend.

‘Ik zie dat je je mooie jurk aan hebt gedaan voor ons bezoek,’ zei de koningin.

Super keek naar de verschrikkelijk gele kleur van haar jurk en kauwde langzaam op haar brood. Bezoek? Wie ook alweer? Zou oma komen? Of haar nichtjes, de blijde tweeling?

‘Graaf JORIS!!,’ zei de koningin, die doorhad dat haar dochter geen idee had.

‘O, nee,’ zei Super en ze zuchtte.

Op zich kregen alleen koninklijke kinderen in Jippie een hele blijde voornaam. Maar graaf JORIS!! heette zo, omdat zijn ouders nóg vrolijker waren dan de rest van de inwoners van het land.

‘Wat een mooie baby!’ had zijn vader net na de geboorte geroepen.

‘Zullen we hem JORIS noemen?’ Hij schreeuwde de naam enthousiast door de slaapkamer.

‘Nee,’ zei zijn moeder. ‘Hij verdient meer dan dat, laten we hem JORIS! noemen.’ Ze schreeuwde nog net wat harder.

‘Kijk toch naar die heerlijke wangetjes!’ riep zijn vader. ‘Laten we hem JORIS!! noemen.’

Ze hadden er wel tien uitroeptekens achter willen zetten, maar toen was het eerste bezoek binnengekomen met kadootjes en taart en lieten ze het bij twee.

JORIS!! verdiende zijn naam. Van alle vrolijke, enthousiaste, springerige jongens in Jippie, was hij wel de vrolijkste, enthousiastste en springerigste. Alle meisjes in het dorp naast het kasteel wilden altijd met hem dansen als hij op bezoek was. Hij was lang en sterk en had grote, blauwe ogen en hele lieve sproetjes.

Super kende hem al sinds ze allebei twee jaar oud waren. Nu waren ze tien en zagen ze elkaar elke paar weken als de ouders van JORIS!! op bezoek kwamen bij de ouders van Super. Super en JORIS!! klommen samen in bomen en deden verstoppertje. Maar dat betekende niet dat Super het gezellig vond. Hoe ouder ze werd, hoe vaker ze een verstoppertje zocht waar ze tot aan etenstijd niet kon worden gevonden.

Graaf JORIS!!

‘Tien keer vier goudstukken in een pan, veertig erbij: hoeveel heb je dan?’ Juffrouw Eugenia stond glunderend midden in het leslokaal van het kasteel. Er hingen kaarten van het land aan de muur en lijstjes met redenen om gelukkig te zijn. Midden in het lokaal stond één tafeltje, want Super was de enige leerling. Juffrouw Eugenia leerde haar alles wat nodig was om later koningin te worden. Ze stond gebogen over het tafeltje van Super heen, zodat ze haar lessen in haar gezicht kon rijmen. Dat vond juf Eugenia gezellig.

Super voelde haar warme adem tegen haar wang. Ze zuchtte. ‘Tachtig, juf.’ ‘Rijm het!’ riep juf Eugenia. ‘Rijmen houdt je hersens fris en maakt het leven nóg mooier dan het al is.’

‘Liever niet,’ zei Super. ‘Ik rijm liever niet. Het antwoord is gewoon tachtig. Wat is de volgende vraag?’

‘We wonen in Jippie, maar achter een muur, ligt een heel ander land en dat is onze buur.’

Super keek naar de kaart die naast het schoolbord hing. Daarop zag je Jippie in felroze, met aan één kant zee, aan één kant bergen en aan één kant een dikke, zwarte streep. Daarachter was het donkergrijs gekleurd.

‘Grom, juf,’ zei Super. ‘Ons buurland heet Grom.’

‘Het is vreselijk raar, maar wat doen ze daar?’ vroeg de juf.

‘Daar bijten ze in je neus zodra ze de kans krijgen,’ zei Super. ‘En ze zijn altijd boos.’ Grom en Jippie waren geen goede burens. Niemand uit Jippie ging ooit naar Grom en niemand uit Grom stak de grens over naar Jippie. ‘Heel goed,’ zei Eugenia. ‘Dat was alweer de laatste vraag, school zit er weer op voor vandaag. En morgen heb je lekker vrij, dan is het Ridderdag. Hoezei!’

‘Hoezei?’ vroeg Super.

Maar de juf ging stug door. ‘Ga maar heerlijk buiten spelen met JORIS!! de graaf, dat wil iedereen wel, want JORIS!! is gaaf.’ Ze wees naar de deur. Super zag dat JORIS!! met zijn neus tegen het raam naar haar stond te kijken. Toen ze hem zag, begon hij te zwaaien.

‘Hmpff,’ zei Super.

Een uurtje later wandelden ze samen door het gras. Er was iets met JORIS!! aan de hand. Super wist niet wát er was, maar hij was nog vrolijker dan normaal en zijn wangen waren vuurrood.

‘Heb je ook zo’n zin in de Ridderdag morgen? Het wordt fantastisch.’ JORIS!! huppelde en maakte tussendoor een radslag.

‘Hmm,’ zei Super. ‘Niet echt zin in.’